

ТЕЛЕСИК

Жили собі дід та баба. Вже й старі стали, а дітей нема. Журяться дід та баба: «Хто нашої й смерті догляне, що в нас дітей нема?» От баба й просить діда:

— Поїдь, діду, в ліс, вирубай там мені деревинку, та зробимо колисочку, то я положу деревинку в колисочку та й буду колихати; от буде мені хоч забавка!

Дід спершу не хотів, а баба все просить та просить. Послукався він, поїхав, вирубав деревинку, зробив колисочку... Положила баба ту деревинку в колисочку — колише й пісню співає:

*Лялі-лялі, телесику,
Наварила кулешику,
Із ніжками, із ручками
Буду тебе годувати.*

Колыхала-колыхала, аж поки полягали вони увечері спати. Встають уранці — аж з тієї деревинки та став сивок маленький. Вони так зараділи, що й не сказати! Та й назвали того сивка Телесиком.

Росте той сивок та й росте — і такий став гарний, що баба з дідом не навіщаються з нього.

От як підріс він, то й каже:

— Зробіть мені, тату, золотий човник і срібнеє весельце, буду я рибку ловити та вас годувати!

Махнув весельцем — човник і поплив. А змія стояла-стояла та й пішла від бережка геть.

От мати Телесикова паварила йому обідати, поїсела до бережка та й кличе:

*Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!*

Він почув:

— Близьче, близьче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка мені обідати принесла.

Приплив до бережка, наївся, нанївся, віддав матері рибку, що паловив, відіпхнув човник і поплив знову.

А змія приходить до берега та знов товстим голосом:

*Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!*

А він почув, що не материн голос, та махнув весельцем:

— Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі! Човник і поплив далі.

Змія бачить, що нічого не вдіє, та пішла до коваля:

— Ковалю, ковалю! Скуй мені такий тоненький голосок, як у Телесикової матері!

Коваль і скував. Вона пішла до бережка й стала кликати:

*Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!*

А він думав, що то мати.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

КОТИГОРОШКО

Був собі один чоловік, мав шестеро синів та одну дочку. Пішли вони в поле орати і наказали, щоб сестра вивесла їм обід. Вона вказе:

— А де ж ви будете орати? Я не знаю.

Вони кажуть:

— Ми будемо тягти скибу від дому аж до тієї ниви, де будемо орати, — то ти за тією борозною і йди.

Поїхали.

А змії жив над тим полем у лісі та взяв ту скибу закотив, а свою витяг до своїх палаців. От вона як понесла братам обідати, то пішла за тією скибою і доти йшла, аж поки зайшла до змієвого двора. Там її змії і вхопили.

Поприходили сини ввечері додому та їй кажуть матері:

— Увесь день орали, а ви нам не прислали й пообідати.

— Як то не прислала? Адже Оленка понесла, та й досі її нема.

Я думала, вона з вами вернеться. Чи не заблукала?

Брати їй кажуть:

— Треба йти шукати її.

Та й пішли всі шість за тією скибою і зайшли-таки до того змієвого двора, де їх сестра була. Приходять туди, коли вона там.

— Братики мої милі, де ж я вас подіну, як змії прилетять? Він же вас поїсть!

Коли це й змії летять.

— А, — каже, — людський дух пахне. А що, хлопці, битися прийшли чи мрритися?

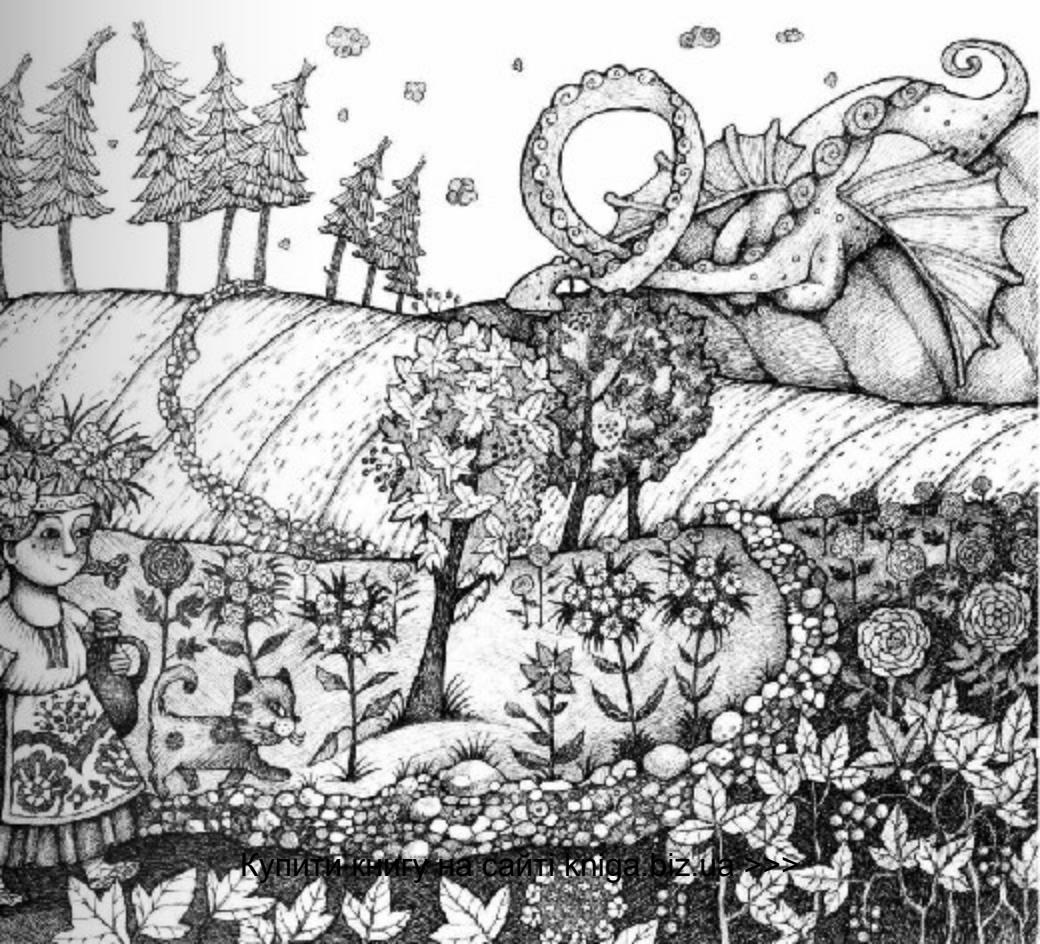
— Ні, — кажуть, — битися!

— Ходім же на залізний тік!

Пішли на залізний тік битися. Недовго й билась, як ударив їх змії, так і загнав у той тік. Забрав їх тоді тільки живих та й закинув до глибокої темниці.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайт kniga.biz.ua >>>

КОЗА-ДЕРЕЗА

Були собі дід та баба. Поїхав дід на ярмарок та й купив собі козу. Привіз її додому, а рано на другий день посилав дід старшого сина ту козу пасти. Пас, пас хлопець її аж до вечора та й став гнати додому. Тільки до воріт став догонити, а дід став на воротях у червоних чоботях та й питається:

— Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, — тільки пила, тільки й їла!

От дід розсердився на сина, що він погано худобу доглядає, та й прогнав його.

На другий день посилав другого сина — меншого. Пас, пас хлопець козу аж до вечора та й став гонити додому. Тільки став до воріт догонити, а дід став на воротях у червоних чоботях та й питається:

— Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, — тільки пила, тільки й їла!

От дід і того сина прогнав.

На третій день послав вже жінку. От вона погнала козу, пасла весь день; ввечері стала догонити до двору, а дід уже стоїть на воротях у червоних чоботях та й питається:

— Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні дідусю, я й не пила, я й не їла: бігла через місточок, ухопила кленовий листочок, бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку, — тільки пила, тільки й їла!

От дід прогнав і бабу.

На четвертий день погнав він уже сам козу, пас увесь день, а ввечері погнав додому і тільки надігнав на дорогу, а сам навпростець пішов; став на воротях у червоних чоботях та й питається:

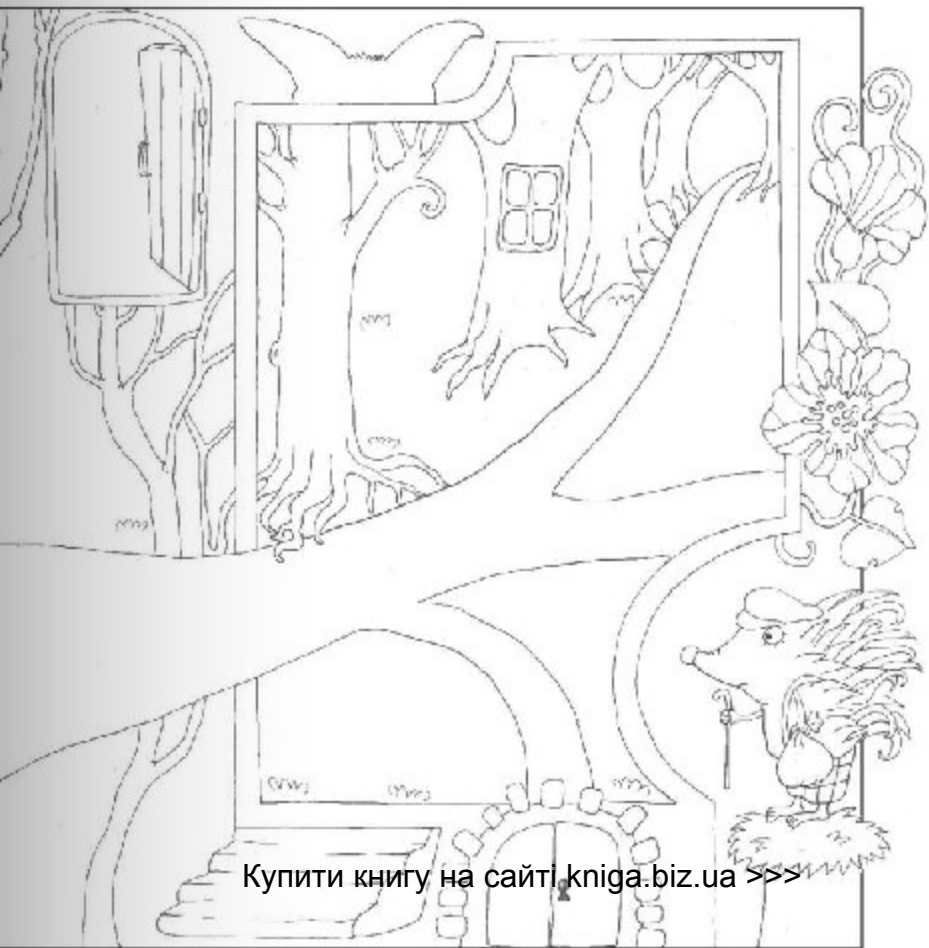

Домалюй та розфарбуй ілюстрацію до казки «Телесик»

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайт kniga.biz.ua >>>